

Pěchota u nás a v cizině.

Kpt. G. Bartalini. (Riv. Mil. It. čís. 2/1931.):

Poznámky k nepřímé střelbě kulometry.

Nepřímá střelba kulometry, značně používaná ve světové válce, má mnoho nadšných příznivců, naopak značná část důstojnictva ji potírá a podceňuje. Autor uvádí několik příkladů této střelby ze světové války. První použití je zaznamenáno v červenci 1916 Angličany na západní frontě u Vimy (kanadský pplk. Brutinel). K nepřímé střelbě bylo přikročeno ze snahy využití těžkých kulometů rozčleněných do velké hloubky pro silnou ničivou dělovou palbu. Bylo zasazeno 128 kulometů ve dvou skupinách po 64 zbraních. Němci zajatí 14 dní po zahájení útoku vypovídali o nesmírném mravním i hmotném účinku palby, která téměř úplně zastavila cirkulaci a zásobování střelivem, potravinami a materiálem. Mužstvo se prostě neodvážilo vyjít z úkrytů. Tento úspěch rozhodlo užívání nepřímé střelby. V létě 1917 u Messines zlomila nepřímá palba 774 kulometů úplně německý útok u Tresnoy u Saint Quentin. Němci za podobné palby vůbec nevyrazili z výchozí základny.

V Itálii bylo užíváno nepřímé palby kulometů od konce r. 1917 na Grappě a v r. 1918 na Piavě. Nejzajímavější případ jsou operace 3. armády v červenci 1918 v piavské deltě. 2. července za svítání (v 6 hod.) vyrazily tři útočné skupiny od Capo Sile, Cavazuccherina a z fronty Intestodura-Osteria a po 4 dnech boje se zmocnily celé piavské delty až k toku Nové Piavy. Kromě dělostřelectva se zúčastnilo boje nepřímou palbou 36 kulometů (2 roty po 6 četách a 2 roty po 3 četách). Za dělostřelecké přípravy od 5 hod. 30 min. do 6 hod. postřelovaly kulometry bočně nepřátelskou 1. linií na vzdálenost 1000—1500 m. Od 6 hod. do 6 hod. 15 min. po vyrazení pěchoty zúčastnily se kulometry s dělostřelectvem přehradní palby na 2. nepřátelskou linii — vzdálenost střelby 1500—2000 m. Do 6. hod. 15 min. bylo vystřeleno 100.000 ran, při přestřelování vlastních vojsk a komunikací se silným ruchem nebylo vůbec stížností. Bojová stanoviště byla rozptýlena, aby byly omezeny ztráty dělovou palbou. V 6 hod. 15 min. byla přenesena palba k ochraně levého křídla útočící pěchoty, zbraně pálily s přestávkami až do 20 hod. na střední vzdálenost 2500 m a vystřelily 300.000 ran. Polovina zbraní prováděla občas zabraňovací a ničivou palbu dávkami na plný zásobník (u kulometu Fiat 30 ran).

V příštích dnech útoku až do 5. července působila skupina ve dne v noci palbou přehradnou, zabraňovací a ničivou na živé cíle a vystřelila 550.000 ran. Palby prováděny v těsné součinnosti s dělostřelectvem, od rot počínaje bylo zřízeno telefonní spojení. Přesně bylo organizováno zásobování střelivem: u zbraní byla utvořena velká zásoba plných zásobníků, u velitelství rot působil menší sklad střeliva (asi 200 m za stanovišti zbraní), kde byly plněny zásobníky donášené od zbraní. Blíže velitelství skupiny (800 m za stanovišti zbraní) byly shromážděny káry a soumaři rot a záloha 300.000 ran stále doplňovaná, z níž čerpaly roty. U bojového trénu skupiny bylo skladiště náhradních součástí a hlavní, 4 záložní kulometry a zbrojní dílna. Během celé akce bylo vystřeleno 950.000 ran a spotřebováno 159 hlavních. Poněvadž boj se vedl na ustálené frontě, mohla býti bezvadně provedena příprava a organizace palby a zásobování.

Celkem měla nepřímá palba kulometů ve světové válce velmi dobré mravní i hmotné výsledky. Bývala zpravidla prováděna v rámci palby dělostřelectva nebo jako její doplněk, s taktického hlediska to byla v ochranné a útočné bitvě palba přehradná, zabraňovací a rušivá a palba ničivá na živé cíle.

V poválečných italských předpisech není předvídáno užití kulometné palby ve větším měřítku. Cvičební řád pro pěchotu z r. 1921 (čl. 244) připouští užití masy

kulometů k zabraňovací palbě. Předpis o užití velkých jednotek z r. 1928 svěřuje úkol rušivé a zabraňovací nepřímé palby v obraně i v útoku hlavně kulometným jednotkám armádního sboru. Cvičební řád pro pěchotu z r. 1929 (čl. 248) mluví o rušivé a ničivé nepřímé palbě jen v obraně. Všechny předpisy pokládají za hlavní úkol kulometů přímou palbu v těsném spojení s pěchotou, nepřímá palba je omezena na zvláštní kulometné jednotky a připuštěna hlavně v obraně, avšak jen po omezenou dobu a na zvláštní cíle. Je to palba zabraňovací a rušivá (na zálohy, na zásobovací střediska) a ničivá na živé cíle, přehradná palba je opominuta.

Autor zkoumá vážné technické a taktické důvody, které zatlačily v poválečných letech nepřímou kulometnou palbu; jde hlavně o odstranění přehradné palby a ochranné, resp. doprovodné palby za útoku.

Nejdůležitější taktickou podmínkou obou těchto způsobů střelby je položení palbu před samu pěchotu. Rozptyl zbraně na větší vzdálenosti (kulomet Fiat vz. 14) je však tak značný, že bezpečnostní pásmo při čelní střelbě je dvojnásobkem až trojnásobkem bezpečnostního pásma dělostřelectva (280 m na 1000 m, 400 m na 2000 m). Proto lze tyto palby s úspěchem provádět jen šikmou bočnou střelbou, pro něž se zřídka naskýtají výhodné podmínky.

Kulometry nemohou ani zaručit potřebnou hustotu a nepřetržitost palby, pro niž by bylo třeba zasadit neúměrný počet zbraní. Autor uvádí příklad zasazení roty o 12 kulometech, která může čelně postřelovat při rychlé kadenci prostor 127 m zšíří a 83 m zdáli a dosáhne hustoty 0'1 ran na 1 m² v minutě, kdežto hustota potřebná k úplné neutralisaci činí 1 ránu na 1 m² v minutě. Kdyby mělo být dosaženo této hustoty, bylo by třeba zasadit 48 kulometů, které by vystřelily za 20 minut 192.000 ran a opotřebovaly 32 hlavní.

Značné obtíže činí hlavně za útoku spojení s pěchotou a přizpůsobení palby jejím potřebám. Kulometné jednotky by bylo třeba vybavit pojitky (telefon) a zpravodajskými prostředky v téže míře jako dělostřelectvo. Pro přehradnou palbu v obraně lze se ovšem spokojit jednoduchými světelnými signály.

Obtíže při nepřímé palbě kulometů se zvyšují v pohybové válce nesnadností zasazení dostatečného počtu zbraní, zásobování střelivem a nedostatkem času k přípravě střelby. Zejména budoucí hornaté italské bojiště podporuje decentralisaci a znesnadňuje hromadné užití kulometů. Zdá se, že nepřímá palba těchto zbraní bude na místě jen v určitých případech, na př. palba na komunikační a zásobovací uzly a na cíle menší rozlohy, jich užití však bude obyčejně výjimkou.

Konečně se zabývá autor otázkami vhodného materiálu a výcviku osob kulometných rot pro nepřímou střelbu. Žádá zejména, aby byly roty vybaveny optickým materiálem, jímž by bylo možno zrychlit topografickou přípravu střelby a zahájit tak palbu s překvapením a s plným soustředěním a dobře ji pozorovati. Žádá pravidelný výcvik všech důstojníků u kulometných rot; k praktickému výcviku se hodí zejména zimní období, kdy lze dobře pozorovat zásahy ve sněhu.

Mjr. gšt. Bürger.

Z našich revuí.

VOJENSKA VÝCHOVA, roč. VII., čís. 7.

Ppor. v zál. JUDr. Karel Dušek: Záložní důstojník a armáda.

Zajímavá úvaha z pera zál. důstojníka, již přispěl do vojenské literární soutěže, uspořádané odbočkou Svazu čs. důstojnictva v Hradci Králové, je rozdělena na několik částí: „Úprava činné služby“, „Výchova zál. důstojníků“, „Výchova zál. důstojníků za presenční služby“, „Zál. důstojník v záloze“.